

EL VOTO DE LA
TIVA VOTA
www.tivavota.com

«El que cal és que aquesta transició sigui el més curta possible»

Raül Romeva no és només pura fibra. La compacta, aquesta fibra, el nervi. El nervi el mou i el remou en tot moment. El cap de llista per Barcelona de Junts pel sí ha entrat en el mateix pendent que els altres dirigents polítics, però sembla el més còmode de tots. La tensió li dóna ànims. En la seu de la candidatura a Barcelona Romeva enllaça dues entrevistes mentre l'espera impacient una tropa de periodistes dins un autocar electoral que aspiren a poder enviar la crònica del dia a una hora còmoda. Abans d'abordar la primera pregunta, respon un test per a una publicació juvenil: "El meu superheroi? Namor!". No dubta ni un segon, però li fan saber que el senyor de les profunditats marines de la Marvel ara és un imperfecte desconegut. "Per què no Spiderman? -li dic jo-, és un adolescent amb problemes que ha arribat al cine amb una salut a prova de Doctor Mort". "No -resol, ell-: Shin Xan!". Queda clar, el nostre és un heroi descarat. I bragat. Amb mil batalles europees i de partit. Per això els seus rivals el temen. No els ho posa tan fàcil com Lluís Llach, el seu homòleg de Girona.

—**Aquesta llista, la de vostè, no ha estat fàcil.**

—No.

—**Per què?**

—Perquè estem en un moment d'una gran excepcionalitat. I òbviament tenim darrere molta història tots. Col·lectivament i individualment. Però, precisament perquè no ha estat fàcil, per a mi té molt més mèrit. Perquè demostra que la necessitat ha fet que, davant les dificultats, era més important tancar la qüestió per la via d'una llista que ens permetés resoldre el problema que no pas continuar encallats com portàvem tants anys.

—**Vostè ve d'Iniciativa. I el seu món ara s'ha enfadat molt amb vostè...**

—Una part. Perquè n'hi ha una altra que feia molt de temps que havia fet la mateixa reflexió que he fet jo. Iniciativa en aquest debat feia conviure diferents sensibilitats. Una d'aquestes sensibili-

tats tenia molt clar que el debat nacional no podia anar al marge del debat social. I una altra sensibilitat condicionava el debat nacional al debat social. Jo sóc dels que pensa que una cosa i l'altra han d'anar juntes.

—**Li retrauen haver caigut en un parany. Haver acceptat liderar una llista que integra sensibilitats socials contradictòries.**

—No es pot construir un país nou, que és el que ens cal per poder garantir la justícia social, si no incorpores en aquest projecte, en aquest canvi, en aquesta transició, tothom que pugui ser determinant per poder-ho aconseguir. I això inclou gent amb qui, efectivament, no comparteix moltes coses.

—**Quan vostè va dir en una entrevista que no té clar que Artur Mas acabes investit president de la Generalitat ho va fer com a reacció a les crítiques dels seus ex-companys?**

—No. Això, ho dic en un moment donat perquè nosaltres teníem molt clar que el punt important no era el govern posterior, per dir-ho així, sinó el resultat mateix de poder votar. D'alguna manera, el que teníem acordat, que també plantejo en aquella entrevista, és que depèn del resultat de les eleccions que tu puguis tenir majoria absoluta o no, i en funció d'això hi haurà uns resultats de govern o uns altres. Era més posar valor al 27 que no pas posar dubtes sobre la presidència. Davant la confusió que això va generar, vaig deixar clar quina era la meua opinió i vaig matar el debat.

—**Ningú el va cridar a l'ordre?**

—Ningú.

—**És possible ser coherent amb tanques sensibilitats internes? Com s'organitzen vostès per no ser contradictoris?**

—Bé, parlant. Parlant i tenint molt clar quin n'és l'objectiu. L'objectiu és poder dotar-nos d'un Estat i unes eines que avui no tenim. Perquè el dia que mani un o un altre pugui tenir els instruments per poder fer aquelles coses que, des del punt de vista democràtic, se li demanaran que faci. Avui no podem fer normes, regles o lleis sobre mercat laboral, sobre política

fiscal, perquè no és competència nostra. I per tant, cal primer fer això. De fet, el que cal és que aquesta transició sigui el més curta possible, perquè a les següents eleccions ja puguem entrar en un marc normal de confluència o competició entre projectes polítics i ideològics.

—**Fer-ho ràpid no va en detriment de fer-ho com cal?**

—També hi ha el risc que, si no es fa ràpid, generis més dificultats i incerteses. Diguem-ho clar: l'ordre dels factors és fer-ho bé i fer-ho ràpid. No ens enganem. Primerament s'ha de fer bé i fer-ho bé comporta fer-ho el més ràpid possible. Cal posar el tren a la velocitat justa perquè vagi ràpid però no descarrili.

—**Perquè, si no, les contradiccions els podrien ofegar?**

—De contradiccions, n'hi ha i n'hi haurà, però és tan important l'objectiu, que aquestes contradiccions les pots apartar, ni que sigui temporalment. Com allarguis molt el procés, òbviament les contradiccions poden guanyar pes. Aquest és un període, el de divuit mesos, que permet fer les dues coses: fer-ho ràpid i fer-ho bé.

—**Sap vostè, i entén i accepta, que Convergència i Esquerra han pactat un govern d'unitat amb Artur Mas com a president?**

—És públic i notori.

—**Li sembla bé?**

—Aquestes són les dues grans forces polítiques que s'han posat d'acord, però també és veritat que ho fan tenint en compte moltes altres sensibilitats que hi estan representades, sigui per la via independent sigui per la gent que ve d'altres formacions polítiques, com és el cas de MES o de Demòcrates.Cat. I no oblidem que, de fet, Esquerra dins la seva part ara ha incorporat molta gent que no ve del partit. I Convergència ha fet igual.

—**Quin és el paper de Raül Romeva en tota aquesta auca?**

—El meu? Sumar-me al que moltes altres persones també estan fent. És a dir, fer possible aquest projecte. Ni més ni menys.

—**Té vostè molts rivals polítics...**

→

«Cameron va haver de reconèixer al final que Escòcia continuaria dins la Unió Europea»

→ —Dins o fora? Pregunto...

—Dins i fora. Però ara li pregunto pels de fora. Rivals com Catalunya sí que es pot, que li argumenten que es pot canviar la realitat de Catalunya amb els recursos que té la Generalitat. Això és possible?

—No. Jo crec que no. Per això estem fent el que fem i per això molta gent hem arribat a la conclusió que, si no fem això, si no ho fem junts i no ho fem de manera clara i determinada el proper 27, no podem fer moltes altres coses que cal fer. El gran problema és que avui des de Catalunya sí que es pot plantejar que la solució és un referèndum. Hi estic d'acord, però aquesta solució fa anys que la demanem i encara ningú ens l'ha posada damunt la taula de manera seriosa. Per tant, és una no opció. També es planteja que el que cal és canviar moltes coses en polítiques socials que avui no van bé. Hi estic d'acord, però aquestes polítiques socials reclamen dues coses. Recursos i capacitat normativa; és a dir, possibilitat de fer lleis. No tenim recursos i no podem fer lleis. Estem encallats. Per tant, el que nosaltres plantejarem és una solució a aquest encallament. Amb Catalunya sí que es pot jo comparteixo moltes parts del diagnòstic. El que no hi comparteixo en aquests moments puntuals és la teràpia.

—En una entrevista amb Anna Gabriel, segona de la CUP per Barcelona, va declarar que el seu propòsit és intentar lligar ruptura nacional i ruptura social. I que, per aconseguir-ho, creuen que cal excloure del pròxim govern Artur Mas i Convergència i incloure-hi els independents de Junts pel Sí, Esquerra i Catalunya sí que es pot...

—Parlem del següent govern?

—No, del primer després del 27S.

—Ah! És que això ho determinaran les majories que surtin del 27. Si el dia 27 hi ha unes majories que permeten fer un govern que pugui posar en pràctica el programa de Junts pel Sí, aquesta és l'opció que nosaltres hem de defensar. Els escenaris alternatius dependran de l'aritmètica que hi hagi, però jo en aquests moments no els contemplo.

—Per tant, sense majoria absoluta vostès patiran.

—Ho repeteixo: si traiem majoria absoluta, podem fer un govern sense necessitat de pactar i, si hem de pactar, haurérem de pactar amb algú, i aquí és on veurem també quines circumstàncies hi ha. Però, en tot cas, l'objectiu és tenir la possibilitat d'aplicar el nostre programa tal com l'hem proposat.

—Veu com a possibilitat raonable que al final hi haja un govern d'esqueres que camine cap a un referèndum d'autodeterminació i no cap a la independència?

—Això és una especulació que caldrà, en tot cas, llegir a partir del resultat del 27S. I l'objectiu des d'ara fins al 27 és aconseguir el mandat clar a favor que Catalunya sigui un Estat. Si la gent no dona majoritàriament la confiança a aquest projecte, caldrà valorar a què el donen, però això en seria la conseqüència.

—Es veu fent una proclamació unilateral d'independència, si no hi ha una altra opció?

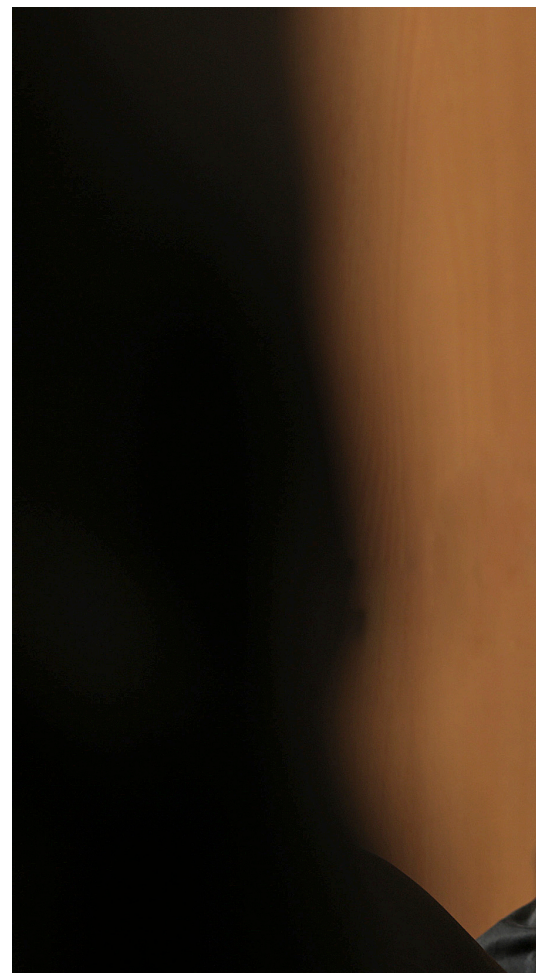
—Jo em veig fent el que ens hem compromès a fer, que és una declaració d'inici del procés, construint unes estructures d'Estat, definint el marc legal que necessitem i a partir d'aquí proclamant la independència, com ens hem compromès a fer, si tenim el marc democràtic per fer-ho. No és que m'hi vegi fent-ho, és que és això per què em presento. Si no féssim això, estariem cometent frau.

—Vostè ha estat al Parlament europeu deu anys. Es creu totes les amenaces d'expulsió? Com veu les declaracions de Merkel, Cameron, Obama...?

—Ja ho vam sentir, tot això, en el cas escocès. En el cas de David Cameron ho va dir fins quatre dies abans del referèndum, i al final va haver de reconèixer que allò no era veritat, que Escòcia continuaria formant part de la Unió Europea. Va entendre que el que estava dient jurídicament no tenia cap base.

—I per què ho ha tornat a dir?

—Perquè els Estats són aliats dels Estats. Mariano Rajoy, que considera que aquestes són unes eleccions menors, au-

tonòmiques, però que al mateix temps es passeja per Londres, Berlín i Washington demanant suports internacionals, i això vol dir que no són tan menors, que són alguna cosa més que unes eleccions autonòmiques, els ha demanat com a favor que l'ajudin en campanya, i com que Cameron no hi té res a perdre, doncs l'ajuda en campanya. Però això és discurs preelectoral. No s'aguanta des del punt de vista jurídic, des del punt de vista dels tractats. I tampoc s'aguanta des del punt de vista del sentit comú. Perquè la pregunta és la contrària. A qui interessa que en el cas que Catalunya sigui independent quedi fora de la Unió Europea? No interessa a Catalunya, no interessa a l'Estat espanyol, tampoc no interessa a Europa. Per tant, com que Europa és un projecte, per dir-ho així, d'interessos compartits, com que no interessa a ningú que Catalunya en quedi fora, i a més legalment, no està estipulat que això hagi de ser així, a mi em semblen només amenaces en el marc de la campanya.

teixa alçada en aquesta qüestió que les més reaccionàries.

—A mi el que més em preocupa de la societat espanyola és que s'alimenta d'uns discursos polítics, però també d'uns mitjans de comunicació, que ni volen ni tenen cap interès per entendre i per explicar el que està passant a Catalunya. Quan jo veig determinades cadenes, que són les de més consum, a escala espanyola, entenc que la gent estigui estupefacta i que no entengui res. Però, és clar, és que estan fent uns relats que no tenen res a veure amb la realitat de Catalunya. Constato que molta gent té unes aprensions i unes pors perquè se li ha venut una història que no és veritat. I a més, de manera literal, molts d'aquests mitjans menteixen deliberadament sobre el que està passant aquí i amaguen per a mi l'essència fonamental de tot plegat, que és que això és un tema de democràcia. Quan tu tens durant quatre anys consecutius més d'un milió i mig de persones sortint al carrer, demanant que se'ls preguntin i que se'ls escoltin, aquí tens un problema que no es resol atacant una sola persona o un sol partit. Des d'Espanya, des de la resta de l'Estat, hi ha una obsessió que això respon a una bogeria particular d'una sola persona i que els altres som una colla de ximples que li anem al darrere.

—El preocupa que veus pretesament progressistes tornen a dividir els catalans per l'origen?

—Això em preocupa i m'indigna. Em preocupa que hi hagi gent que vulgui llançar per terra anys i anys de construcció d'un projecte compartit, plural, divers, en què ningú ha estat mai jutjat en funció del seu origen. Perquè a la Meridiana, a la Diagonal, a la Via Catalana, hi havia un nombre importantíssim, i no m'atreveixo a posar percentatges, però serien molt alts, de gent que no ha nascut a Catalunya o que té els pares que no han nascut a Catalunya. Això ha donat força a tot aquest projecte. I em sembla indignant que hi hagi gent, sigui de la dreta o de l'esquerra, que pretengui que a Catalunya la societat es pugui dividir en funció dels orígens.

—Acabem. En unes segones eleccions, es veu vostè com a president de la Generalitat?

—Queda molt lluny. Tinc un repte molt important el dia 27 i no sé què passarà ni el 28... Imagini's! El meu objectiu en aquest moment, la meua mirada, la tinc fixada en el 27. •

—Ve un govern del PP o qualsevol altre govern espanyol negociant la possibilitat que Catalunya siga independent?

—Jo veig el govern de Catalunya negociant amb l'Estat i, per tant, amb el govern que hi hagi. La resposta que vingui de l'Estat, escolti, dependrà d'ells. Crec que és millor per a tothom, també per a Espanya i per a Europa, que es faci d'una manera negociada. Torno a la qüestió d'interessos. Europa, per dir-ho així, és una coalició d'interessos. Com que interessa a tothom que això es faci d'una manera negociada, pactada i acordada, estic convençut que, si no és per voluntat pròpia, ho serà a instàncies de la Unió Europea, i acabarà passant. Ara, no em puc posar en la pell del que faran ells. Sé el que han fet fins ara. Ni escoltar, ni mirar, ni voler saber. Quan tinguem un mandat democràtic clar, no podran dir que la majoria no ho vol. Veurem aleshores quina és la seva reacció. I veurem quin és el grau de democràcia que tenim a l'Estat espanyol.

—Se sent amenaçat?

—Per qui?

—Per l'Estat. Per l'Agència Tributària, pel CNI...

—Les amenaces són constants. Però aquestes amenaces em ratifiquen en la convicció que tenim un problema: que no hi ha estat de dret. Aquestes amenaces no em generen por, si aquesta és la pregunta. Em confirmen que a Espanya no tenim un Estat de dret. Això em genera una inseguretats des del punt de vista jurídic perquè jo en aquest Estat no tinc garantits els meus drets com a ciutadà. Això sí, això em genera inseguretats democràtica. Inseguretats legal. Personalment, no. Personalment no en tinc. Però això demostra que el problema no el tenim amb Espanya. El tenim a l'Estat espanyol. En les estructures i en aquesta dificultat que tenen per respectar la separació de poders, que a Europa hauria de ser inqüestionable.

—A Espanya les veus que hauríem de considerar progressistes estan a la ma-